Lietas Nr. A420237125
A42-00864-26
ECLI:LV:ADRJVTN:2026:0120.A420237125.3.S

Administratīvā rajona tiesa

Valmieras tiesu nams

S P R I E D U M S

Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2026.gada 20.janvārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis G.Ploriņš,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /Persona A/ (*/Persona A/*) pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņam piešķirtu bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā, izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes /Struktūrvienība A/ 2025.gada 23.maijā saņemts pieteicēja Kamerūnas Republikas pilsoņa /Persona A/ iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā (turpmāk – patvēruma iesniegums). Šajā iesniegumā pieteicējs norādījis, ka patvērumu lūdz, jo mītnes zemē viņa dzīvība ir apdraudēta mantojuma dēļ, proti, viņa vecāki ir miruši un draudus saņēmis no visiem ģimenes locekļiem, kā arī mītnes zemē pastāv politiskā nestabilitāte. Arī sākotnējā intervijā un personiskajā intervijā kā patvēruma motīvu pieteicējs norādījis draudus no savu radinieku puses saistībā ar mantojumu.

Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) /Struktūrvienība B/ 2025.gada 3.septembra lēmumu Nr.1145/PLN/2025 (turpmāk – lēmums) pieteicējam atteikts piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu Latvijas Republikā. Šāda lēmuma pamatā ir pārvaldes secinājums, ka viņa bailes atgriezties Kamerunā nav pamatotas un nav arī pamata uzskatīt, ka Kamerūnā viņš varētu saskarties ar darbībām, kas būtu pielīdzināmas vajāšanas darbībām. Vienlaikus pārvalde nekonstatē smaga kaitējuma pazīmes pieteicēja sniegtajā informācijas izklāstā, t.sk., ņemot vērā sniegtās informācijas vispārīgo raksturu un pamatojumu, kādēļ viņš izceļojis no Kamerūnas un nevēlas tajā atgriezties. Pārvaldei ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs lūdz patvērumu citu motīvu vadīts, nevis saistībā ar smaga kaitējuma draudiem mītnes zemē.

[2] Nepiekrītot lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, pārsūdzot to pilnā apmērā. Pieteicējs norāda, ka dzīve Kamerūnā nav droša. Viņa māja atrodas /Nosaukums A/ ciematā Kamerūnas rietumos, kas ir ļoti nedrošs reģions, jo tur karo valdība ar „ambazoniešiem”, kuri nogalina un aplaupa civilos iedzīvotājus, kā arī dedzina viņu mājas. Vienīgais drošais reģions Kamerūnā ir centrs, taču pieteicējam tur nav kur dzīvot, turklāt arī tur viņš nebūs pasargāts no māsas un onkuļiem. Par saviem radiniekiem pieteicējs ir sūdzējies žandarmērijā un vērsies tiesā, taču viņš netiek aizsargāts, jo māsa ir ļoti mantkārīga sieviete un visas amatpersonas ir uzpirkusi. Māsa pieteicēju ir arī nobūrusi, jo viņam regulāri bez jebkāda iemesla sāp mugura un vēders, bet slimnīcā, veicot

izmeklējumu, nekas netiek atrasts. Māsa pieteicējam grib atņemt vecāku īpašumu, turklāt viņa ir arī pierunājusi onkuļus pieteicēju nogalināt.

Pieteicējs nesen sazinājies ar sava bērna māti, kura informējusi, ka viņu bērns ir smagi slims, un lūgusi pieteicēja māsai palīdzību, taču viņa atbildējusi, ka ne tikai nepalīdzēs, bet arī nogalinās pieteicēja bērnu, ja viņš nepiekāpsies un neatdos viņai māju un zemi. Tam visam ir pierādījumi, taču daļa no tiem atrodas čemodānā pie pieteicēja māsas Kamerūnā, savukārt daļa pierādījumu bija mobilajā telefonā, kuru iznīcināja policisti Baltkrievijā.

[3] Pārvalde savos rakstveida paskaidrojumos tiesai norāda, ka pieteicēja pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz lēmumā norādītajiem apsvērumiem.

Pārvaldes ieskatā pieteicēja aprakstītie notikumi drīzāk norāda uz sadzīves rakstura konfliktu, nevis iespējamo vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē. Tādējādi lēmumā pamatoti secināts, ka patvēruma procedūras ietvaros pieteicējs nav sniedzis informāciju, ka pilsonības valstī viņš būtu saskāries ar vajāšanu sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, tādējādi pieteicēja norādītais nav saistīts ar Patvēruma likuma 37.panta pirmajā daļā noteiktajiem vajāšanas iemesliem. Līdz ar to nav pamata lemt par bēgļa statusa piešķiršanu pieteicējam. Attiecībā uz pieteicēja norādīto apstākli, ka pilsonības valstī pastāvot politiskā nestabilitāte, pārvalde paskaidro, tas vien, ka pieteicējs vispārīgi norāda uz šādu apstākli, nesniedzot plašākus paskaidrojumus, nenozīmē, ka pārvaldei automātiski rodas pamats piešķirt pieteicējam starptautisko aizsardzību, jo no pieteicēja lietas apstākļiem neizriet, ka pilsonības valstī pret viņu tika vērsti individuālā rakstura draudi, kuru rezultātā pieteicējs tika apdraudēts.

Pārvalde lēmumā ir izvērtējusi aktuālo pilsonības valsts informāciju un secināja, ka atsevišķos pieteicēja pilsonības valsts reģionos noteiktas pakāpes drošības problēmas pastāv, taču publiski pieejamā informācija neliecina, ka apdraudējuma līmenis visā pilsonības valsts teritorijā būtu tik augsts, lai radītu smagus draudus visu iedzīvotāju dzīvībai un veselībai. Turklāt pats pieteicējs iepriekš nebija minējis, ka ikdienā, dzīvojot pilsonības valstī, viņš izjustu apdraudējumu pastāvošās drošības situācijas dēļ. Pārvalde papildus norāda, ka saskaņā ar 2025.gada 31.jūlija personiskajā intervijā norādīto pieteicējs laika posmā no 2018.gada līdz 2019.gadam dzīvojis un strādājis /Nosaukums B/ (pilsonības valsts centrālais reģions), savukārt no 2019.gada līdz 2021.gadam pieteicējs strādājis par taksometra vadītāju un celtniecībā /Nosaukums C/ (pilsonības valsts piekrastes reģions). Atbilstoši 2025.gada 2.jūnija patvēruma meklētāja pārrunu un sākotnējās intervijas anketā norādītajam laika posmā no 2020.gada līdz 2022.gadam pieteicēja pastāvīgā dzīvesvieta pilsonības valstī esot bijusi /Nosaukums A/ ciematā, /Nosaukums D/, pilsonības valsts rietumu reģionā. Ievērojot minēto, pieteicējs ir norādījis pretrunīgu informāciju attiecībā uz viņa uzturēšanās vietu pilsonības valstī, kas savukārt mazina ticamību viņa sniegtajai informācijai, kā arī iespējamām bailēm no atgriešanās pilsonības valstī. Vienlaikus norādāms, ka, lai arī pilsonības valsts informācija liecina par noteiktas pakāpes apdraudējumu atsevišķos pilsonības valsts reģionos, tomēr minētais apstāklis neliecina, ka pieteicējam nebūtu iespējams atgriezties pilsonības valstī un turpināt dzīvot jebkurā citā valsts reģionā. Pieteicējs ir jauns un vesels cilvēks, darbspējīgā vecumā, iepriekš pilsonības valstī pieteicējs bija spējīgs gūt ienākumus, strādājot par taksometra vadītāju, kā arī celtniecībā. Tādējādi nav pamata uzskatīt, ka, atgriežoties pilsonības valstī, pieteicējs nespētu nodrošināt sev dzīvi tajā.

Pārvalde vērš tiesas uzmanību uz pieteikuma papildinājumos norādīto apdraudējumu viņa dzīvībai pilsonības valstī, proti, pieteicējs norāda, ka viņa māsa esot pierunājusi onkuļus viņu nogalināt, onkuļu algotie slepkavas uzbruka pieteicējam ar nažiem, taču viņam esot izdevies izglābties. Savukārt atbilstoši 2025.gada 31.jūlija personiskajā intervijā norādītajam pieteicējs 2022.gadā esot nolēmis izceļot, jo viņam esot bijusi sajūta, ka viņa māsa viņu varētu nogalināt, taču iepriekš pieteicējam tāda sajūta neesot bijusi. Ievērojot minēto, pārvalde norāda, ka pieteicējs sniedz savstarpēji pretrunīgu informāciju attiecībā uz pilsonības valstī pastāvošo apdraudējumu no māsas un onkuļu puses.

[4] Pārbaudot lietas materiālus, tiesa atzīst, ka lietā iegūtie pierādījumi ir pietiekami lietas izspriešanai, tādējādi lieta atbilstoši Patvēruma likuma 49.panta otrajai daļai tiek skatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

Bēgļa statuss

[5] Saskaņā ar Patvēruma likuma 37.panta pirmo daļu uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kurš, būdams ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, tādu pašu iemeslu dēļ nespēj vai nevēlas tajā atgriezties un uz kuru neattiecas šā likuma 45.panta nosacījumi. Saskaņā ar Patvēruma likuma 38.panta pirmo daļu par vajāšanu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā. Savukārt saskaņā ar Patvēruma likuma 39.panta pirmo daļu pārvaldes priekšnieka pilnvarota amatpersona, izvērtējot vajāšanas iemeslus, ņem vērā patvēruma meklētāja; 1) rasi, ādas krāsu, izcelsmi vai piederību pie noteiktas etniskās grupas; 2) reliģisko piederību, piedalīšanos oficiālos privātos vai publiskos dievkalpojumos, citas viņa reliģiskās darbības vai uzskatu paušanu, vai arī uz reliģiskiem uzskatiem pamatotu personīgu vai grupas uzvedību; 3) valstspiederību, kas var izpausties arī kā piederība pie kādas grupas, ko nosaka kultūras, etniskā vai valodas identitāte, kopēja ģeogrāfiskā vai politiskā izcelsme vai attiecības ar citas valsts iedzīvotājiem; 4) piederību pie noteiktas sociālās grupas, kas atbilst kādam no šādiem raksturojumiem: a) grupas dalībniekiem ir kopējas iedzimtas pazīmes vai kopēja izcelsme, ko nevar mainīt, vai viņiem ir kopējas pazīmes vai pārliecība, kas personas identitātei vai apziņai ir tik svarīga, ka personu nevar spiest no tās atteikties, un minētajai grupai attiecīgajā valstī ir īpatna identitāte, kuru apkārtējā sabiedrība uztver kā atšķirīgu; b) atkarībā no apstākļiem izcelsmes valstī par īpašu sociālo grupu tajā var uzskatīt tādu grupu, kuras galvenā kopējā pazīme ir konkrēta seksuālā orientācija; 5) politiskos uzskatus vai viedokli par šā likuma 42.pantā minētajiem iespējamiem vajātājiem un viņu politiku neatkarīgi no tā, vai patvēruma meklētājs rīkojies saskaņā ar savu viedokli.

Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg, kā arī jāvērtē pieteicēja sniegto paskaidrojumu ticamība *(sk. UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004,http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html)*.

Savukārt atbilstoši Eiropas Patvēruma atbalsta biroja izdotajam pētījumam „Pierādījumu un uzticamības novērtējums kopējās Eiropas patvēruma sistēmas kontekstā”*(pieejams vietnē: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/ 2022-11/2018_Judicial_analysis_%20Evidence_and_Credibility_Assessment_LV.pdf)* par uzticamības vērtējuma kritērijiem var būt: iekšējā un ārējā konsekvence, pietiekama detalizācijas pakāpe, ticamība*(minētā pētījuma 4.5.sadaļa)*. Ar iekšējo konsekvenci jāsaprot patvēruma meklētāja sniegto faktu kopējā saturiskā saskaņotība un vienotība. Ārējā konsekvence savukārt nozīmē patvēruma meklētāja stāstītā atbilstību vispārīgi zināmajai informācijai, tostarp izcelsmes valsts informācijai un citiem lietā esošajiem pierādījumiem. Tāpat attiecībā uz patvēruma lūgumu ir sagaidāms, ka tas būs pamatots un pietiekami detalizēts, vismaz attiecībā uz tiem faktiem, kas ir šā lūguma pamatā. Patvēruma meklētāja stāstījuma ticamība nozīmē to, ka tam jābūt saprātīgam un iespējamam, kā arī nedrīkst būt pretrunā ar lietā esošo specifisko un vispārējo informāciju.

[6] No lietas materiāliem konstatējams, ka: 1) 2025.gada 22.maijā Valsts robežsardzes /Struktūrvienība A/ amatpersonas veica ārzemnieku uzturēšanās nosacījumu ievērošanas kontroli /Adrese A/, kur konstatēja 11 personas bez derīgiem ceļošanas dokumentiem, tai skaitā pieteicēju; 2) 2025.gada 23.maijā pieteicējs Valsts robežsardzē iesniedza patvēruma iesniegumu; 3) 2025.gada 2.jūnijā ar pieteicēju veikta sākotnējā intervija; 4) ar pārvaldes /Struktūrvienība B/ 2025.gada 7.jūlija lēmumuNr.623/PLN/2025 pieteicēja patvēruma iesniegums pieņemts izskatīšanai; 5) 2025.gada 31.jūlijā notika pārvaldes /Struktūrvienība B/ referentes personiskā intervija ar pieteicēju.

Patvēruma iesniegumā pieteicējs norādījis, ka mītnes valstī viņa dzīvība ir apdraudēta ģimenes mantojuma dēļ. Viņa vecāki ir miruši, nāves draudus viņš saņēmis no visiem ģimenes locekļiem. Turklāt valstī pastāv politiskā nestabilitāte, it īpaši pieteicēja pilsētā (ciematā). Sākotnējā intervijā pieteicējs kā patvēruma motīvu norādījis to, ka viņš savā valstī nejūtas drošībā. Pieteicējs bēg no tēvoča un māsas, kuri grib viņu nogalināt, jo pieteicējs ir tēva mantinieks. Savukārt personiskajā intervijā pieteicējs norādījis, ka viņam ir bail par savu dzīvību, jo māsa un onkuļi

mēģinājuši viņu noindēt. 2016.gadā miris pieteicēja tēvs, kurš viņam atstājis lielu mantojumu, taču vecākā māsa gribējusi uzņemties atbildību par mantojumu un sākusi meklēt pircējus. Pieteicējs ar to nav samierinājies un 2017.gadā vērsies žandarmērijā, bet nekas neesot atrisināts. Turklāt māsa pārdevusi kafijas lauku bez pieteicēja piekrišanas. 2019.gadā pieteicējs vērsies Zemes īpašumu jautājumu tiesā, kur tiesnesis pieņēmis lēmumu, ka pieteicēja un māsas strīds par tēva atstāto mantojumu ir ģimenes strīds. Šo lēmumu pieteicējs ir parakstījis. Pieteicējs arī baidās, ka māsa un onkuļi varētu viņu nogalināt, lai māsa varētu pārdot visu tēva atstāto mantojumu. Šobrīd viss mantojums pieder pieteicēja māsai.

Novērtējot pieteicēja patvēruma procedūras laikā sniegtās ziņas, ir secināms, ka pieteicēja aprakstītie notikumi norāda uz sadzīves rakstura ģimenes konfliktu, nevis iespējamo vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē. Turklāt pieteicēja sniegtajās ziņās ir konstatējamas būtiskas pretrunas (piemēram, sākotnējā intervijā pieteicējs norādīja, ka no 2020.gada līdz 2022.gadam uzturējies Kamerūnā, /Nosaukums A/ ciemā, savukārt personiskās intervijas laikā viņš norādīja, ka no 2016.gada līdz 2022.gadam kopā ar māsu dzīvojis /Nosaukums A/ ciemā, bet šīs intervijas turpinājumā viņš norādīja, ka no 2018. līdz 2019.gadam dzīvojis /Nosaukums B/, bet no 2019. līdz 2022.gadam uzturējies /Nosaukums C/ un 2022.gadā arī izceļojis Nigēriju; personiskajā intervijā pieteicējs norādīja, ka kopš 2017.gada māsa divas reizes pielietojusi burvestības un gribējusi viņu nogalināt, bet vienlaikus pieteicējs arī norādīja, ka no 2016.gada līdz 2022.gadam viņš dzīvojis /Nosaukums A/ ciemā kopā ar māsu, viņa reti bijusi mājā, jo ceļojusi un plānojusi, kā nogalināt pieteicēju; personiskajā intervijā pieteicējs norādīja, ka māsa bez viņa piekrišanas pārdevusi kafijas lauku, bet šīs intervijas turpinājumā viņš norādīja gan to, ka māsa nevar pārdot īpašumus bez pieteicēja piekrišanas un paraksta, gan arī to, ka šobrīd viss mantojums pieder māsai), kas kopumā ar to vispārīgo raksturu un neloģiskumu liecina par šo ziņu neatbilstību realitātē notikušajam. Līdz ar to pieteicēja sniegtajām ziņām nav piešķirama ticamība un šajā procesā viņam uzticēties nav pamata.

Tādējādi izskatāmajā lietā pieteicējs nav sniedzis informāciju par to, ka Kamerūnā būtu saskāries ar vajāšanu, kas saistīta ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai politiskajiem uzskatiem, un tiesai šādos apstākļos nav pamata vērtēt viņa patvēruma iesnieguma atbilstību iepriekš minētajiem kritērijiem. Līdz ar to nav arī pamata piešķirt pieteicējam bēgļa statusu atbilstoši Patvēruma likumā noteiktajiem šī statusa piešķiršanas nosacījumiem.

Alternatīvais statuss

[7] Saskaņā ar Patvēruma likuma 40.panta pirmo daļu alternatīvo statusu var piešķirt, ja ir pamats uzskatīt, ka patvēruma meklētājs pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību. Savukārt saskaņā ar Patvēruma likuma 41.pantu smags kaitējums šī likuma izpratnē ir: 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

Tādējādi, lai pieteicējam piešķirtu alternatīvo statusu, papildu tam, ka viņš ir trešās valsts valstspiederīgais, kurš atrodas ārpus savas izcelsmes valsts un kuram nevar piešķirt bēgļa statusu, kas jau iepriekš konstatēts šajā spriedumā, ir jākonstatē, ka pieteicējs pēc atgriešanās Kamerūnā varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

[8] Novērtējot pieteicēja atbilstību Patvēruma likuma 41.panta 1.punktā minētajam smaga kaitējuma kritērijam, tiesa konstatē, ka, lai gan Kamerūnā nāves sods joprojām tiek piemērots kā augstākais soda mērs ar teroristisko darbību saistītajos noziegumos, tomēr pēdējā zināmā nāves soda izpilde notikusi 1997.gadā, kas liecina par to, ka Kamerūna *de facto* ir atcēlusi nāves sodu izpildi *(sk. Parliamentarians for Global Action, Cameroon and the Death Penalty, pieejams: https://www.pgaction.org/ilhr/ adp/cmr.html, skatīts 2026.gada 20.janvārī)*. Turklāt lietā nav pat norādes uz to, ka pieteicējs Kamerūnā būtu apsūdzēts ar teroristisko darbību saistīta nozieguma veikšanā.

Tādējādi nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam Kamerūnā draudētu nāves soda piespriešana vai tā iespējama izpilde Patvēruma likuma 41.panta 1.punkta izpratnē.

[9] Novērtējot pieteicēja atbilstību Patvēruma likuma 41.panta 2.punktā minētajiem kritērijiem, tiesa secina, ka saskaņā ar pieteicēja sniegto informāciju, kā arī iepriekš šajā spriedumā minēto pamatojumu, kāpēc viņam nav piešķirams bēgļa statuss, nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam Kamerūnā draudētu spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

Turklāt lietā konstatētais liecina par to, ka pieteicējs no Kamerūnas izceļojis mērķtiecīgi 2022.gadā, lai dotos uz Itāliju, taču, kad tas nav izdevies ar drauga brāļa palīdzību nokārtojis Krievijas vīzu un plānojis doties uz Latviju vai Poliju, kas ir Šengenas valstis, bet patvēruma iesniegumu Latvijā viņš iesniedzis tikai pēc aizturēšanas. Savukārt šo apstākļu kopums liecina par to, ka pieteicēja patiesais izceļošanas mērķis nav bijušas bailes no vajāšanas, bet gan sociāla un ekonomiska rakstura problēmas. Taču patvēruma procedūras mērķis nav radīt personām legālu uzturēšanās pamatu Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā, lai sniegtu iespēju personām risināt savas personiskās, sociālās vai finansiālās problēmas.

[10] Novērtējot pieteicēja atbilstību Patvēruma likuma 41.panta 3.punktā minētajiem kritērijiem, tiesa iepazinās ar izcelsmes valsts informāciju par drošības situāciju Kamerūnā un konstatē, ka lielo bandu īstenotā noziedzība un ķīlnieku sagrābšanas gadījumi izpirkuma maksas dēļ saglabājas kā drauds Kamerūnas Tālo Ziemeļu, Ziemeļu, Adamavas, Austrumu, Ziemeļrietumu un Dienvidrietumu reģionos *(GOV.UK, Foreign travel advice: Cameroon, Updated 25 August 2025, pieejams: https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/cameroon/safety-and-security, skatīts 2026.gada 20.janvārī)*. Trauksmaina situācija saglabājas arī Ziemeļrietumu un Dienvidrietumu reģionos, un to raksturo vardarbība, kuras rezultātā civiliedzīvotāji tiek nogalināti, cilvēki tiek nolaupīti ar mērķi saņemt izpirkuma maksu, tiek veikti patvaļīgi aresti un iznīcināts īpašums. Civiliedzīvotāji un humanitārie darbinieki cieš arī no daudziem nelegālajiem kontrolpunktiem un prasībām veikt nelegālus maksājumus, ceļu bloķēšanas un improvizētu sprāgstvielu izmantošanas *(OCHA Services, Cameroon: North-West and South-West - Situation Report No.69 (September 2024), Posted: 4 November 2024, pieejams:https://www.unocha.org/publications/report/cameroon/ cameroon-north-west-and-south-west-situation-report-no69-september-2024, skatīts 2026.gada 20.janvārī)*. 2024.gada decembrī Kamerūnas Tālo Ziemeļu reģionā pastiprinājās */Nosaukums E/* aktivitāte, tostarp ķīlnieku sagrābšanas incidentu pieaugums. Līdz 2025.gada februārim nevalstisko bruņoto grupu uzbrukumi šajā apgabalā izraisīja cilvēku upurus, cilvēktiesību pārkāpumus un turpmāko iedzīvotāju pārvietošanos. Tāpat arī Kamerūnas ziemeļrietumu un dienvidrietumu reģionos 2024.gada decembrī turpinājās sadursmes, kas izraisīja civiliedzīvotāju upurus un pārvietošanos. Līdz 2025.gada jūnijam vardarbīgi incidenti šajos reģionos vēl vairāk saasināja humāno krīzi, skarot vairāk nekā 3,3 miljonus cilvēku, tostarp gandrīz 88 000 grūtnieču *(United Nations Population Fund: Cameroon Situation Report #33 - June 2025, pieejams: https://www.unfpa.org/resources/cameroon-situation-report-june-2025, skatīts: 2026.gada 20.janvārī)*. Līdz 2025.gada jūnijam Kamerūnā aptuveni 765 000 cilvēku ir pārvietoti valsts iekšienē, un vairāk nekā 70 000 cilvēku meklē patvērumu Nigērijā. Humānās vajadzības joprojām ir kritiskas, un tiek ziņots par plašiem cilvēktiesību pārkāpumiem *(International Crisis Group: Cameroon,https://www.crisisgroup.org/ africa/central-africa, skatīts: 2026.gada 20.janvārī)*.

Tādējādi, lai arī izcelsmes valsts informācija liecina par drošības problēmām, vardarbīgiem konfliktiem, iedzīvotāju pārvietošanos un bažām par cilvēktiesībām atsevišķos Kamerūnas reģionos, taču tā neliecina, ka apdraudējuma līmenis visā Kamerūnas teritorijā būtu pietiekami augsts, lai radītu smagus un individuālus draudus civiliedzīvotāju dzīvībai un veselībai. Turklāt pats pieteicējs līdz pat tiesai sniegtajam paskaidrojumam (datēts ar 2025.gada 5.novembri) nebija minējis, ka ikdienā, dzīvojot Kamerūnā, viņš izjustu apdraudējumu pastāvošās drošības situācijas dēļ. Arī minētajā paskaidrojumā pieteicējs tikai vispārīgi norādījis, ka /Nosaukums A/ ciemats, kurā atrodas viņa māja un zeme, atrodas ļoti nedrošā reģionā Kamerūnas rietumos, jo tur valdība karo ar „ambazoniešiem", kuri nogalina un aplaupa iedzīvotājus, kā arī dedzina viņu mājas. Arī pieteicēja lauki ir nodedzināti. Tomēr tiesa jau iepriekš akcentēja pretrunas pieteicēja paskaidrojumos, kuru dēļ viņa stāstījumam nav pamata uzticēties. Turklāt par labības lauku nodedzināšanu pieteicējs minējis tikai pēc pārvaldes lēmuma pieņemšanas un tiesa to vērtē kā mēģinājumu panākt sev labvēlīgu lēmumu ar stāstījumu par izdomātiem notikumiem. Tāpat pieteicēja gadījumā vērā ņemams tas, ka viņš ir vesels cilvēks darbaspējīgā vecumā, kas Kamerūnā ir dzimis, uzaudzis un ieguvis vidējo izglītību, tātad pārzina vietējās tradīcijas un arī vietējo valodu, kas viņam nepieciešamības gadījumā ļauj pārcelties uz mierīgāku Kamerūnas daļu. Šāds secinājums atbilst arī Eiropas Savienības Tiesas atziņām /Persona B/ lietā*(2009.gada 17.februāra spriedums lietā Nr.C-465/07)*, kurā tiesa analizēja plaši izplatītas vardarbības stāvokļa ietekmi uz patvēruma meklētāja individuālo situāciju. Eiropas

Savienības Tiesa norādīja, ka, lai izvērtētu to, cik ļoti šis plaši izplatītas vardarbības stāvoklis ir attiecināms uz konkrēto patvēruma meklētāju, ir jāņem vērā gan plaši izplatītas vardarbības ģeogrāfiskais mērogs, gan arī nopietnas norādes par to, ka pastāv reāls risks, ka tieši konkrētais patvēruma meklētājs var tikt pakļauts smaga kaitējuma draudiem *(sk. minētā sprieduma 35., 39. un 40.punktu)*.

Izskatāmajā lietā konstatētais kopumā liecina par to, ka pieteicējam ir iespējams turpināt dzīvot /Nosaukums A/, /Nosaukums D/, vai arī pārcelties uz kādu citu vietu Kamerūnā, lai izvairītos no iespējamā apdraudējuma. Savukārt to, ka Kamerūna tiek uzskatīta par drošu izcelsmes valsti, Administratīvā rajona tiesa ir secinājusi vairākkārt*(sk. Administratīvās rajona tiesas 2024.gada 16.janvāra, 2024.gada 4.jūlija, 2024.gada 8.jūlija, 2024.gada 3.septembra, 2024.gada 26.septembra, 2025.gada 17.jūlija, 2025.gada 11.augusta un 2025.gada 18.decembra spriedumus lietās Nr.A420235923, Nr.A420137024, Nr.A420132324, Nr.A420175624, Nr.A420180324, Nr.A420149325, Nr.A420166625 un Nr.A420224025)*.

Līdz ar to pieteicēja gadījumā nav pamata uzskatīt, ka viņam, atgriežoties Kamerūnā, varētu draudēt smags kaitējums arī Patvēruma likuma 41.panta 3.punkta izpratnē.

Kopsavilkums

[12] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa nekonstatē priekšnoteikumus pieteicējam labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņam piešķirtu bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā, izdošanai. Tādējādi viņa pieteikums ir pilnībā noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Patvēruma likuma 49.panta sesto daļu un Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /Persona A/ (*/Persona A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņam piešķirtu bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā, izdošanu.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis G.Ploriņš